

mener ikke, man bør bruge det Udtryk, men jeg tror ikke, han faar det afskaffet foreløbig —, var at faa Folk til at flytte ud, saaledes at hver kunde faa sit eget lille Hus og Have; men paa den Maade her bliver dette umuliggjort, for det bliver for store Afgifter, der skal svares.

Jeg tænker ogsaa paa dem, der sidder med Kolonihaver, som jo mange Steder ikke kan anvendes til Byggegrunde, de vil ogsaa blive beskattet. Det bliver ogsaa en Uretfærdighed, der begaas imod dem. Nu ved jeg jo nok, at man hører fra Georgeisterne, at i Storbyen New York har netop dette, at man her fik en Jordskyld indført, bevirket, at man har faaet flere Villabebyggelser ude omkring. Folk flytter udenfor Byen. Nu kender jeg ikke Forholdene derovre, men saa meget forstaar jeg, at de er ganske anderledes der end her, at Lønningerne er meget højere derovre, saa at enhver kan have sit Fordautomobil; Afstanden spiller derfor ingen Rolle; man kan bo langt borte fra Byen ude i sit lille Hus og dog med Lethed passe sit Arbejde inde i Byen. Men her i København vilde det samme ikke være Tilfældet. Skulde man saa langt ud, at man kan faa saa billige Grunde, at Skatten ikke kommer til at hvile nævneværdigt paa dem, vilde man komme saa langt bort fra Byen, at man ikke kunde passe sine Forretninger med de Færdselsmidler, man her har. For øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Forholdene her i København. Min Partifælde det ærede Medlem Hr. Grathwohl vil omtale disse Forhold nærmere.

Jeg vil gerne indskyde en Bemærkning om Hartkornsskatten, som man her vil nedfælde, saa den bliver som en Gammelkat foruden det ny, man skal have. Dette vil være en meget uretfærdig Foranstaltning. Naar man ved, at den ene Femtedel af Hartkornsskatten, som er tilbage, nu udgør 1 Mill. Kr. mere, end den samlede Hartkornsskat udgjorde for en Del Aar siden, og man mente, at denne Skat hvilede paa et uretfærdigt Grundlag den Gang, saa forekommer det mig dog ganske forunderligt, at man tænker paa at ville nedfælde denne Femtedel som en bestaaende Skat, der overhovedet ikke kan forandres. Da vi havde Lovforslaget om, at den ene Femtedel af Hartkornsskatten skulde bibeholdes, til Behandling, stemte vi imod dette Forslag, fordi vi allerede paa det Tidspunkt vilde manifestere, at vi ansaa det for en stor Uretfærdighed, at denne Skat skulde

bibeholdes. [Den er jo mange Steder steget uhyre meget, og var denne Skat uretfærdig før, er den da blevet det meget mere siden.

Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Statsminister, om det er Tanken at forhøje Grundskylden til Staten ved de nye Skattelovforslag, man tænker at fremsætte; for hvis man baade vil forhøje Skatterne til Kommunen efter Forslaget her og saa tillige tænker paa at gøre det samme med Hensyn til Skatterne til Staten, saa bliver det jo saa meget værre. Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Statsminister ud fra den Betragtning, at jeg kunde tænke mig, dette var Hensigten efter den Stilling, som de Radikale og Socialdemokraterne tog til det Forslag, der var fremme i 1922, idet det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen den Gang sagde, at det kun var en Begyndelse, og sagde, at man tog nu imod den lille Finger, men man skulde vide at tage hele Haanden. Er det nu Mening, at man vil videre frem ad den Vej, saaledes at man først tager denne Skat som Skat til Kommunen, men senere vil have en lignende Beskatning til Staten?

I 1922 indsendte det staaende Udvalg indenfor Kreditforeningerne en Protest overfor Rigsdagen i Anledning af, at man vilde foretage en Beskatning af Grunden, vilde indføre en Grundskyld. Man vilde den Gang intet Hensyn tage dertil, og man kunde jo ogsaa sige, at det, der den Gang udførtes, paa en vis Maade ikke forrykkede Realkreditten saaledes, at der kunde være nogen Anledning til at skride ind, da det var saa smaa Beløb, der var Tale om, og kun en Overflytning, idet det samme Beløb, som hvilede paa Ejendommen før, blev bevaret. Men ærede Medlemmer har jo nu igen faaet tilstillet en Skrivelse fra det nævnte Udvalg, hvori der gøres opmærksom paa, hvad Gennemførelsen af dette Lovforslag vil betyde, og man forstaar saa godt, at der er fremkommet Ængstelse ved en saa stærk Forrykkelse af Skatterne, som der nu bliver Tale om. Ved Beskatningen i København og Købstæderne fastsætter man ganske vist Beløbet, men paa Landet er det ubegrænset, hvad Beskatningen kan blive til, idet man giver Kommunalbestyrelserne Ret til at lægge det hele over paa Grundene alene. Naar denne Grundbyrde alene for de københavnske Ejendomme betyder nye Prioriteter paa 180 Mill. Kr., saa kan man forstaa, at man fra Kreditforeninger-